

Där filmen slutar tar dansen vid

Beröringspunkter. "Menhir" bygger på en poetisk text av Linda Forsman.

AV INGRID BORGGREN

NÄR DANSKOMPANIET KORDA GJORDE den första svenska dansfilmen premiärvisades den på filmfestivalen i Montreal. Nu är det dags för nästa film- och dansföreställning.

Korda består av dansaren och koreografen Linda Forsman och scenografen och ljusdesignern Lou Lundqvist. Den senare gör också musik till ensemblens uppsättningar.

När eftertexterna till den nya filmen "Nierika" rullar fram på Blå lådan i Dansens hus har redan scenföreställningen "Menhir" börjat framför duken. Två separata föreställningar som kan ses var för sig eller tillsammans.

SCENOGRAFIN TILL "MENHIR" är som en stor installation. Fem meter höga målerier, som stora oljemålningar gjorda med palettkniv. I den ena akten rött-gult-orange, eller svart och rött. Expressivt och brutalt, som det jäktade storstadssamhället. I andra akten blir scenografen och föreställningen mer poetisk och drömmande.

– Vi jobbar med rörelse i omgivningar, säger Linda Forsman.

Efter att ha arbetat med rena scenproduktioner under många år funderade de på att göra en dansvideo tillsammans. Men under ett danssymposium i Österrike insåg de att det var film de vill göra, 35 mm, för stor duk. Förutom TV-produktioner med bland annat Cullbergbaletten hade någon ren dansfilm inte tidigare gjorts i Sverige.

De sökte och fick pengar av Konstnärnsfonden till en experimentfilm, och resultatet "Nadir" visades såväl i Montreal som på Göteborgs dansfestival och biografen Zita i Stockholm.

Den nya filmen "Nierika" ingår i filmstödsprojektet Växthuset, Svenska filminstitutet. Peter Östlund, som tidigare bland annat gjort dokumentären "Schaman", har filmat. Filmens titel har också schamanskt påbrå.

– Ordet kan betyda både spegel, ansikte och transformering till ett annat tillstånd, berättar Linda Forsman.

I ARBETET MED FILM BLIR själva klippningen en del av koreografen, för i själva filmögonblicket uppstår saker som man inte tänkt sig.

– Fotografen väljer ju vad åskådaren ska få se. Det är fascinerande med hans närgångna öga. Det gäller att inte förstå sig, att inte förändra rörelsen, säger Linda Forsman.

– Kameran registrerar om man blir privat. Då blir det ointressant, det är ju inte dokumentärfilm vi håller på med. Sådana bitar har vi klippt bort, säger Lou Lundqvist.

De fyller i varandras tal, kompletterar varandras beskrivningar. Likadant gör de när de arbetar fram en föreställning. "Menhir" bygger på en poetisk text av Linda, som hon sedan gjort koreografen efter. Sedan kom dansarna Lotta Andersson och Karin Brodin med i bilden. Parallellt med att dansen växte fram har Lou gjort scenografen och senare musik och ljusbild.

– **ALLA ÄR DELAKTIGA** I processen från början, när det gäller både form och teknik. Skapandet pågår parallellt, säger Linda Forsman.

– Vi hittar beröringspunkter hos varandra som sätter i gång en process. De andras arbete verifierar det man själv håller på med, det får en giltighet först i de mötena och konfrontationerna, säger Lou Lundqvist. □

"Nierika" och "Menhir" på Blå lådan, Dansens hus, lördagen den 18 november kl 19.